

Αριθμός 1844/2001

Το Δικαστήριο του Αρείου Πάγου
Ε' Ποινικό Τμήμα

Συγκροτήθηκε από τους δικαστές: Χαράλαμπο Μυρσινιά, Αντιπρόεδρο, Μιχαήλ Καρατζά, Αριστείδη Κρομμύδα, Στυλιανό Μοσχολέα-Εισηγητή και Θεόδωρο Λαφαζάνο, Αρεοπαγίτες.

Συνήλθε σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του στις 2 Νοεμβρίου 2001, με την παρουσία και του Αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου Βασιλείου Παπαδάκη (κωλυομένου του Εισαγγελέα) και της Γραμματέως Ευδοκίας Φραγκίδη, για να δικάσει την αίτηση του αναιρεσιόντος Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου, για αναίρεση της 497/2000 αποφάσεως του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Σύρου. Με κατηγορούμενη την σύζυγο, το γένος, κάτοικο, που εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο της Ιωάννη Δηλέ και πολιτικώς ενάγουσα την ανώνυμη εταιρεία με την επωνυμία "ΑΕΠΙ-ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΡΟΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΝ ΤΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑΣ Α.Ε." που εκπροσωπείται νόμιμα και εδρεύει στο Μαρούσι Αττικής, της οποίας ο νόμιμος εκπρόσωπος Χρήστος Ζαφειρίδης παραστάθηκε στο ακροατήριο και διόρισε πληρεξούσιο δικηγόρο τον Αργύριο Καρρά.

Το Τριμελές Πλημμελειοδικείο Σύρου με την ως άνω απόφασή του διέταξε όσα λεπτομερώς αναφέρονται σε αυτήν, και ο αναιρεσιών Εισαγγελέας του Αρείου Πάγου ζητά την αναίρεση αυτής, για τους λόγους που αναφέρονται στην από 1 Αυγούστου 2000 αίτησή του αναρέσεως που εγχειρίστηκε ενώπιον της Γραμματέως του Ποινικού Τμήματος του Αρείου Πάγου Πουλχερίας Καραμπουρνιώτη και καταχωρίστηκε στο οικείο πινάκιο με τον αριθμό 1138/2000.

Αφού άκουσε

Τον Αντεισαγγελέα, που ζήτησε να γίνει δεκτή η προκείμενη αίτηση αναρέσεως και τους πληρεξούσιους δικηγόρους των διαδίκων που ζήτησαν όσα αναφέρονται στα σχετικά πρακτικά.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Σύμφωνα με το άρθρο 11 παρ. 2 και 3 του ν. 1756/88 "Κώδικας Οργανισμού δικαστηρίων και Κατάστασης δικαστικών λειτουργιών", οι δικαστικές διακοπές αρχίζουν την 1η Ιουλίου και λήγουν στις 15 Σεπτεμβρίου (παράγραφος 2). Κατά την περίοδο των δικαστικών διακοπών συγκροτούνται ένα ή περισσότερα τμήματα, ανάλογα με τις ανάγκες του δικαστηρίου κ.λ.π. (παράγραφος 3). Επίσης, το άρθρο 27 παρ.1 εδ. α' και παρ. 3 του ίδιου νόμου, εκτός άλλων, ορίζει ότι, στην περίοδο των διακοπών τα ποινικά δικαστήρια κατ' εξαίρεση δικάζουν ποινικές υποθέσεις και η ολομέλεια του δικαστηρίου καταρτίζει τα τμήματά του για το διάστημα των διακοπών, ανάλογα με την κίνησή τους και τον αριθμό των λειτουργών τους. Η απόφαση υποβάλλεται... στον Υπουργό Δικαιοσύνης, ο οποίος έχει δικαίωμα ... να την παραπέμψει για συμπλήρωση, τροποποίηση ή ακύρωση στο αντίστοιχο όργανο του αμέσως ανώτερου δικαστηρίου. Εξάλλου, στο μεν άρθρο 4 παρ.1 εδ. γ' του ως άνω νόμου 1756/88 αναφέρεται ότι το τριμελές πλημμελειοδικείο συγκροτείται από πρόεδρο πρωτοδικών και δύο πρωτοδίκες, στο δε άρθρο 5 παρ.1 περ. Α' εδ. δ' και παρ. 2 αυτού, ορίζεται ότι, αν δεν υπάρχουν, απουσιάζουν ή κωλύονται οι δικαστές, αναπληρώνονται, ένας μόνο πρωτοδίκης τριμελούς πλημμελειοδικείου, από πάρεδρο ή ειρηνοδίκη ή πταισματοδίκη της περιφέρειάς του και ότι οι κατά την προηγούμενη παράγραφο αναπληρωτές ορίζονται με πράξη του δικαστή που διευθύνει το δικαστήριο. Τέλος, απόλυτη ακυρότητα κατά τη διαδικασία στο ακροατήριο, που ιδρύει τον από το άρθρο 510 παρ.1 στοιχ. Α' του ΚΠΔ λόγο αναρέσεως, προκαλείται, εκτός από άλλες περιπτώσεις, και αν δεν τηρηθούν οι διατάξεις που καθορίζουν τη σύνθεση του δικαστηρίου, σύμφωνα με τις ειδικές διατάξεις του Οργανισμού των δικαστηρίων

(άρθρο 171 παρ. 1 εδ. α' ΚΠΔ). Στην προκειμένη περίπτωση, με την προσβαλλόμενη 497/2000 απόφαση του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Σύρου, που συνεδρίασε την 5-7-2000, η κατηγορούμενη κηρύχθηκε αθώα της παραβάσεως των άρθρων 1, 3, 63 και 66 του ν. 2121/93 περί πνευματικής ιδιοκτησίας κ.λ.π. Τη σύνθεση του ανωτέρω δικαστηρίου, κατά την απόφαση, αποτελούσαν οι Ιωάννα Καραμπάση, ως Προεδρεύουσα πλημμελειοδικής, η Σοφία Φραγκάκη, πλημμελειοδικής, και η Δήμητρα Κατσορίδα, ειρηνοδικής Μυκόνου. Όπως δε προκύπτει από την 13/31-5-2000 απόφαση της Ολομέλειας του δικαστηρίου του Πρωτοδικείου Σύρου (σε Συμβούλιο), η οποία Ολομέλεια "συνήλθε κατ' άρθρο 27 παρ.3 ν. 1756/88 για την κατάρτιση των τμημάτων αυτού κατά το διάστημα των δικαστικών διακοπών" του ίδιου έτους, η ανωτέρω ειρηνοδικής είχε ορισθεί με την απόφαση αυτή να υπηρετήσει στο πρώτο τμήμα των θερινών διακοπών και δη μέχρι τις 5 Ιουλίου, μαζί με τις προαναφερόμενες δύο πρωτοδικές και επίσης είχε οριστεί ως δικάσιμος του τριμελούς πλημμελειοδικείου για το πρώτο τμήμα διακοπών, η 5η Ιουλίου. Έτσι, για τη συμμετοχή της ως άνω ειρηνοδικής στο δικαστήριο που εξέδωσε την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, τηρήθηκαν οι παρατιθέμενες στην αρχή της παρούσης ειδικές διατάξεις του Οργανισμού των δικαστηρίων και δεν χρειαζόταν πράξη του δικαστή που διεύθυνε το δικαστήριο για τον ορισμό της ειρηνοδικής εκείνης στη σύνθεση του δικάσαντος πλημμελειοδικείου, (άρα ούτε μνεία της πράξεως αυτής και στην απόφαση), διότι δεν συμμετέσχε σε αναπλήρωση πρωτοδική κατ' εφαρμογή των μνημονευομένων ως άνω άλλων διατάξεων των άρθρων 4 παρ.1 και 5 παρ.2 του ν. 1756/88. Επομένως, ο πρώτος λόγος της αναιρέσεως του Αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου, κατά τον οποίο λόγο, το δικάσαν δικαστήριο συγκροτήθηκε με τη συμμετοχή της ειρηνοδικής Μυκόνου Δ. Κατσορίδα, χωρίς να αναφέρεται στα πρακτικά, ότι η αναπλήρωση κωλυομένου πρωτοδική με την ως άνω ειρηνοδική έγινε με πράξη αναπληρώσεως του Διευθύνοντος το Πρωτοδικείο δικαστή κατ' εφαρμογή των άρθρων 4 παρ.1 εδ. γ' και 5 παρ.1 περ. Α' εδ. δ' και παρ.2 του ν. 1756/88, είναι αβάσιμος και πρέπει να απορριφθεί.

Για να έχει η αθωωτική απόφαση την επιβαλλόμενη από τις διατάξεις των άρθρων 93 παρ.3 του Συντάγματος και 139 του ΚΠΔ ειδική και εμπεριστατωμένη αιτιολογία ως προς την έκθεση των αποδεικτικών μέσων, αρκεί ο προσδιορισμός του είδους τούτων κατά κατηγορίες (μάρτυρες, έγγραφα κλπ) και δεν απαιτείται να γίνεται αναλυτική παράθεσή τους, ούτε να μνημονεύεται ποία πραγματικά περιστατικά προκύπτουν από το καθένα από αυτά, πρέπει όμως να προκύπτει από την απόφαση ότι το δικαστήριο συνεκτίμησε, όχι μόνο μερικά, αλλά όλα τα αποδεικτικά μέσα για να καταλήξει στην αθωωτική του κρίση. Όπως προκύπτει από την προσβαλλόμενη απόφαση, το Τριμελές Πλημμελειοδικείο Σύρου που την εξέδωσε, δέχθηκε, κατά την ανέλεγκτη αναιρετικά κρίση του, τα εξής: "Από όλη τη σχετική με την απόδειξη κύρια διαδικασία, τα έγγραφα που διαβάσθηκαν, τις καταθέσεις στο ακροατήριο των μαρτύρων κατηγορίας και υπερασπίσεως που εξετάσθηκαν, την απολογία της κατηγορουμένης και από όλη τη συζήτηση της υπόθεσης, αποδείχθηκε ότι, η κατηγορουμένη διατηρεί στο επιχείρηση ξενοδοχείου, με την επωνυμία ".....", το οποίο είναι ξενοδοχείο με πολυτελή εξοπλισμό και επίπλωση (πορσελάνινα σερβίτσια, ασημένια μαχαιροπήρουνα, έπιπλα και κλινισκεπάσματα επώνυμων σχεδιαστών κλπ), οι δε τιμές ενοικίασης των υπάρχοντων δωματίων, 2-3 κλινών, κυμαίνονται από 50.000 έως 90.000 δραχμές. Η παροχή υπηρεσιών σ' αυτό είναι υψηλής στάθμης και οι πελάτες του ανάλογου επιπέδου και στην πλειοψηφία τους αλλοδαποί, χαρακτηρίζεται δε ως ησυχαστήριο, όπως προκύπτει και από τα σχετικά προσκομισθέντα και αναγνωσθέντα δημοσιεύματα στον περιοδικό τύπο (περιοδικά ".....", ".....", ".....", "....." κλπ). Σύμφωνα δε με τις ένορκες καταθέσεις των μαρτύρων υπεράσπισης, αλλά και τις αναγνωσθείσες υπεύθυνες δηλώσεις του άρθρου 8 του Ν. 1599/1986 των, δημοσιογράφου,, δικηγόρου Αθηνών και, που είναι συχνά πελάτες του εν λόγω ξενοδοχείου της κατηγορουμένης, ουδέποτε μεταδίδεται στην επιχείρηση αυτή ελληνική λαϊκή μουσική και μάλιστα του επιπέδου των εκτελέσεων, που αναφέρονται στο κατηγορητήριο και απευθύνονται σε άτομα νεαρής ηλικίας, τα οποία κατά κανόνα δεν έχουν την οικονομική δυνατότητα να διαμείνουν σε παρόμοιο με το εν λόγω κατάλυμα, η μόνη δε μουσική που μεταδίδεται είναι κλασική μουσική και ακούγεται μόνο στο χώρο της υποδοχής, καθόσον το ξενοδοχείο δεν διαθέτει εστιατόριο ή μπαρ. Με βάση τα παραπάνω δεδομένα, δημιουργούνται

αμφιβολίες στο Δικαστήριο σχετικά με όσα καταμηνύουν σε βάρος της κατηγορουμένης οι υπάλληλοι της μηνύτριας εταιρίας, οι οποίοι διανυκτέρευαν στο ως άνω ξενοδοχείο επί δύο συνεχείς ημέρες και διατείνονται ότι άκουσαν να μεταδίδονται οι αναφερόμενες στο κατηγορητήριο πέντε εκτελέσεις. Συνακόλουθα, πρέπει να κηρυχθεί αθώα η κατηγορουμένη, για την πράξη για την οποία κατηγορείται. Με αυτά που εκθέτει στο αιτιολογικό της αποφάσεώς του το δικαστήριο, δεν καταλείπεται αμφιβολία, όπως και στην αρχή εκείνου ρητώς διαλαμβάνεται, ότι έλαβε υπόψη και συνεκτίμησε όλα ανεξαιρέτως τα κατ' είδος μνημονευόμενα αποδεικτικά μέσα, για να καταλήξει στην αθωωτική για την κατηγορουμένη κρίση του. Το ότι παραθέτει συνοπτικά το περιεχόμενο των καταθέσεων των μαρτύρων υπερασπίσεως ως και των υπευθύνων δηλώσεων που αναγνώσθηκαν και αποδίδει σε αυτό, κατά την κρίση του, μείζονα αξιοπιστία και γενικότερα αποδεικτική βαρύτητα, σε σύγκριση με "όσα καταμηνύουν σε βάρος της κατηγορουμένης οι υπάλληλοι της μηνύτριας εταιρείας", δεν υποδηλώνει ότι αγνόησε την κατάθεση του μάρτυρα κατηγορίας και δεν συνεκτίμησε ούτε αξιολόγησε το περιεχόμενο αυτής. Συνεπώς και ο δεύτερος λόγος της αναιρέσεως, από το άρθρο 510 παρ.1 στοιχ. Δ' του ΚΠΔ, με το οποίο υποστηρίζονται τα αντίθετα, πρέπει επίσης να απορριφθεί ως αβάσιμος.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτει την από 1 Αυγούστου 2000 αίτηση του Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου, για αναίρεση της 497/2000 αποφάσεως του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Σύρου.

Κρίθηκε και αποφασίστηκε στην Αθήνα στις 14 Νοεμβρίου 2001.

Δημοσιεύθηκε στην Αθήνα σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριο στις 21 Νοεμβρίου 2001.

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ